

"UEMBLİ" ARAYIŞI

Mobil telefonuma dal-badal "vızov" gəldi. Tanımadığım nömrələri təkrar yığmayacağıma söz vermişdim və bunu dilsiz-ağızsız cihaza da hirsle möhkəm tapşırımdım. Mən belə zənglərin və "vızovların" toruna çox ilişib əsəbiləşmişəm. Bəli, hansısa bir qohumumu yolda DYP müfəttişi saxlayıb sənəd və yaxud da... O dəqiqə yada düşürəm, təcili axtarılıram. Məni tapana kimi hələ bir hədə-qorxu da gəlirlər: "İndi müəllim bilər, onda görərsən başına nə oyun açarlar...". Tanıyan müfəttişlər, sağ olsunlar, hörmət əlaməti olaraq buraxar, gedərlər. Tanımayanlar, "planı kəsirdə" olanlarsa öz vəzifə borclarını sonadək yerinə-yetirmək uğrunda mübarizəni davam etdirirlər. Qardaşım, yol hərəkəti qaydasını pozmasan olmur? Pozmuşan, cəhənnəm, kişinin "cəriməsini" ödə, çıx get də!

Əsas məsələ qalib bir tərəfdə boş yerə əməlli-başlı hirslenirəm ey...

... Axırı başqa bir nömrə ilə aramsız gələn zənglərə cavab verirəm, bu həmin "vızovlara" oxşamadı.

- Hardasan ey, noolar adama bir cavab ver də!

Uzaqdan-uzağa da olsa xəcalət hissi keçirirəm, yəqin nəsə ciddi bir hadisə baş verib ki, beləcə qınağa tuş gəlirəm.

Narahat olmayın, əziz oxucular, heç bir ağır, qəfil, fəvqəladə hadisə olmayıb. Hamımızdan uzaq, qar uçuqunu, sel, ildırım, Tornado kimi təbii fəlakətlər də baş verməyib. Olsa da həmin o qohumum çiğın altında indiyədək çoxdan donardı, zəng də vura bilməzdi. Məsələ tamam başqa cürdür. Qohuma saxta bir arayış lazımdır ki, guya haradasa işləyir. İndi mənə deyir zəng vurum rayondakı idarə müdirlərinin birinə ki, ona belə bir arayış versinlər, öz sözü, alan kimi də cəhənnəm olub Rusiyaya gedəcək. Düzdür, qohum bir qədər kəmhövsələ və yelbeyindir. Ancaq gerçəyi, realığı başa salmağa da yeri var, qismən yararlıdır. Deyirəm, Rusiyaya getməyə sənə iş yerindən arayış nəyə gərəkdir ki? Biznes-foruma, simpoziuma-filana gedirsən məyər? Sənin kimlərə ən azı 1 il vaxt lazımdır o tərəflərə getməyə.

Bunun 1 ayını milli pasport almağa, qalan 11 ayını isə rus dilini çinlilərin bizim dildə danışa bildiyi səviyyədə öyrənməyə.

"Mənə pasport, dil-zad lazım deyil, arayış istəyirəm!" deyib hirsle tefonu qapadı. Onun heç vecinə də deyil ki, son 2 ildə 2 dəfə ağır... Nə isə, lənət şeytana!

... Mənim doğulub boya-başa çatdığım o gözəl şəhərdə, o doğma rayonda o qədər qəribə hadisələr, lətifəsayaq əhvalatlar olub ki!

Bədən tərbiyəsi müəllimi Murad Muradxanovu rayonda demək olar, hamı tanıyırdı. Bizə dərs deyəndə canlı və yaraşığı cavan oğlan idi. Tələbə vaxtı boks üzrə respublika çempionu olmuşdu. Siz tanıdığınız, xətrini istədiyiniz şagirdinin məktəb bufetində çay pulunu, yemək pulunu verib sakitcə aralanan müəllim görmüsünüzmü, heç olmasa eşitmişinizmi? Bizim Murad müəllimimizin tayı bərabəri yox idi. Onu şagirdlər də, müəllimlər də, camaat da, rayon rəhbərliyi də çox sevirdi. Bu səbəbdən də Murad müəllimi sonralar rayon bədən tərbiyəsi və idman komitəsinə sədr təyin elədilər. Onun dövründə rayonda idmanın bütün növləri inkişaf etməklə yanaşı, müxtəlif yarışlar da tez-tez keçirilirdi. Bu yarışlar həm də əlavə gəlir demək idi, zəhməti olanların payına babat pul düşürdü. Muradxanov istəsəydi çoxunu özünə götürər, bahalı maşın alar, dar günə ehtiyat görərədi. Ancaq o tamam başqa cür sovet adamı idi-hörmətçil, xeyirxah, şux və gözütöx! Heç içki də içən deyildi, gəncliyində bəsinə götürmüşdü. Ancaq qonaq-qarayaya göstərdiyi xidmət, əliaçıqlıq dilnən deyilirdi. Özünü heç vaxt sındırmazdı, küncdə-bucaqda gizlən-

məzdi. Baxmayaraq o vaxtların məşhur yeməxanası olan "Məmmədrəşid"ə aylarla borc ödəyərdi. Qohumluqlarına görə müəyyən güzəşt limitləri olsa da, hər oğulun işi deyildi ölkədə ən bahalı yeməxanasının- "Məmmədrəşid" in hesablarına tab gətirsin.

Murad müəllim "Neftçi" ni ən məşhur vaxtlarında 2 dəfə rayona yerli komandayla yoldaşlıq görüşünə gətizdirə bilən bəlkə də yeganə məmur olub. Yəni respublika üzrə.

100 min nəfərə yaxın tamaşaçı tutan "Uembli"nin ştatda nə qədər işçisi ola bilərdi? Kassirli, süpürgəçili, gözetçili, ot biçənli... yəqin ki təxminən 80-90 nəfər.

... Hər il meyvə-tərəvəz mövsümündə Rusiya tərəflərə çörək qazanmağa getmək istəyənlərin sayı çoxalardı. Əlində iş yerindən arayışı olanlara bazarlarda dəyməzdilər, sovet vətəndaşı öz həyatının məhsulunu satırdı.

Əslində daha çox elə bazaradaca ordan-burdan gələn malları alıb satırdı. İşsizlərə, ona üz tutanlara, insan adam olan (keçmişlərdə belə ifadələr də işləndirirdi) Murad müəllim həmin o stadionun işçisi kimi təmənnəsiz arayış verirdi. Heç kimdən 1 manat da almırdı, gedin çörəyinizi qazanın deyirdi. Ancaq xahiş edirdi ki, oralarda dələduzluq edib milisə düşməyin, mənə zibilə salarsınız. Bir deyil, iki deyil, hər mövsüm azı 60-70 nəfərə arayış verirdi. Heç mümkün idimi onlardan bir-ikisi bu yaxşılığa yamanlıq eləməsin. Belə həmin "o stadion işçiləri"nin neqativ hərəkətləri barədə respublikaya məlumat verildirdi.

Bir dəfə məsələ daha ciddi oldu. Gəlib yoxladılar və təxmin edildi ki, 80-dən çox saxta arayış verilib. Nə olsun ki, müəllim bunları kitabə işləmədi, kim harda istəyirdi, yalvarıb dil tökürdü - çayxanada, mədəniyyət evinin tinində... möhürü basıb qollayırdı. O boyda yoxlama bircə nəfər də tapıb bilmədi ki, Murad müəllimin üzünə dursun. Yəni ona pul verib arayış alıb deyər.

İnanılmaz hadisə baş vermişdi. Murad Muradxanovu rayon rəhbərliyi, respublika bədən tərbiyəsi və idman komitəsi və yoxlama briqadası müdafiə edib qorumuşdular. Sovet qanun və prinsiplərinə sığmasa da xeyirxah məqsədini nəzərə alıb bu işi ört-basdır etmişdilər.

Ancaq bundan sonra arayış məsələsinə də son qoyulmuşdu. Stadionun da 2 nəfər işçisi qalmışdı. İşçilərdən biri - hamının Şurik dediyi otbiçən Şərafəddin ixtisara düşmüşdü.

"Uembli"də qayda-qanun bərpə edilmişdi.